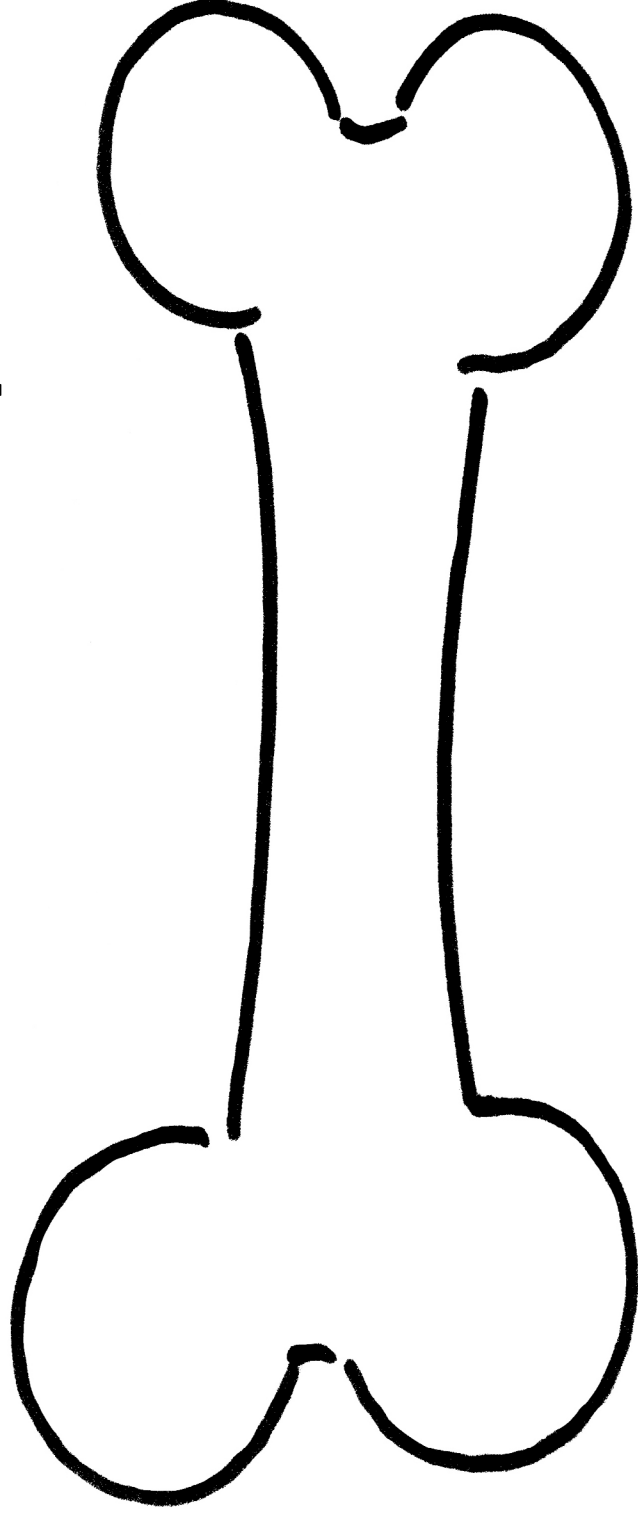

Zgodba o Bertoldu. In Kasperju.

zapisala Nataša Grum

Tam nekje, ravno prav daleč od vsega, leži kotlina, ki po obliki spominja na krater. Legenda pravi, da je pred davnim časom sem padel komet in da so posledice tega dogodka povzročile izumrtje dinozavrov. Narava v tej kotlini je dokaj pusta: sem in tja preseneti gozd, v glavnem pa se pogled sprehaja po travnikih. Slednje vijugavo seka cesta, ki se od leve maje proti sredini kotline, kjer se dviguje grič, na katerem sedi vas. Ta premore vse, kar vas potrebuje: cerkev, gostilno, brivnico, mesnico, majhno tržnico in sredi vsega tega še vodnjak. Hiše so stare, obledele od sonca in prašne, cerkev pa majhna in prepišna. Življenje v vasi se odvija malo tu, malo tam, nikjer prav zares. Kar je po svoje žalostno, saj so - sicer redki - vaščani, prav družabni osebki, ki bi svoje življenjske izkušnje in modrosti z veseljem delili z naključnimi obiskovalci vasi. A glej ga zlomka - sami so si krivi, da obiskovalcev ni! Nekoč so na zboru vaščanov sklenili, da ceste, ki vodi do njihove vasice, ne bojo asfaltirali ...

Tam nekje, ravno prav daleč od vsega, leži kotlina, ki po obliki spominja na krater. Legenda pravi, da je pred davnim časom sem padel komet in da so posledice tega dogodka povzročile izumrtje dinozavrov. Narava v tej kotlini je dokaj pusta: sem in tja preseneti gozd, v glavnem pa se pogled sprehaja po travnikih. Slednje vijugavo seka cesta, ki se od leve maje proti sredini kotline, kjer se dviguje grič, na katerem sedi vas. Ta premore vse, kar vas potrebuje: cerkev, gostilno, brivnico, mesnico, majhno tržnico in sredi vsega tega še vodnjak. Hiše so stare, obledele od sonca in prašne, cerkev pa majhna in prepišna. Življenje v vasi se odvija malo tu, malo tam, nikjer prav zares. Kar je po svoje žalostno, saj so - sicer redki - vaščani, prav družabni osebk, ki bi svoje življenjske izkušnje in modrosti z veseljem delili z naključnimi obiskovalci vasi. A glej ga zlomka - sami so si krivi, da obiskovalcev ni! Nekoč so na zboru vaščanov sklenili, da ceste, ki vodi do njihove vasice, ne bojo asfaltirali ...

Eden izmed vaščanov je tudi Bertoldo. V življenju se je potikal po celem svetu, največ zaradi službenih dolžnosti, v prostem času pa je rad potoval. V vas se je priselil pred nekaj leti. Takrat se je nekega dne enostavno odločil, da je napočil čas, da se zresni in skuša nekje pognati korenine. Slišal je za to kotlino, v katero naj bi padel zloglasni komet. Prišel jo je pogledat, naletel na našo vasico, se v trenutku počutil kot doma - in ostal. In kot se za majhne vasi spodobi, ga preostali vaščani najprej niso sprejeli. Ampak Bertoldo je človek načel. Ker se je odločil, da se v vasi ustali, ga tako odklonilno obnašanje vaščanov ni prav nič motilo. Kupil je staro podrtijo, jo začel obnavljati, ker pa ima še toliko drugih opravkov, obnova še kar traja. Pa saj se mu nikamor ne mudi!

Bertoldo zase pravi, da je v najboljših letih. Je visoke postave, okreten in nasploh v dobri formi. Močne roke govorijo

o pridnem delavcu, sive oči so obkrožene z gubami. Koliko las in kakšne barve bi ti lahko bili, ne ve nihče (mogoče njihov lastnik), saj Bertoldo vedno in povsod nosi modro volneno kapo. Pravi, da se mu poda k očem. In da ga naredi bolj modrega.

Ostali vaščani so glede Bertolda razdeljeni v tri skupine: prva ga ima za norega, drugi se ne zdi nič bolj nor od preostalih prebivalcev vasi, tretja pa o njem ne razmišlja. Glede na to, da je v vasi le nekaj več kot trideset duš, so si dali kar precej opraviti z njim ...

Bertoldo se nikoli ne dolgočasi - niti tiste dni ne, ko sedi ob vodnjaku in opazuje vrane, ki lebdiijo nad vasjo. Največkrat pa se, opremljen z zemljevidi, beležko, daljnogledom, lopatko in praznimi vrečkami za shranjevanje hrane, klati po kotlini, opazuje hribe, si vsake toliko kaj zabeleži, zamrmra ali pokima, pobrska po tleh in gre dalje. Tudi njegova podrtija je zbirka nenavadnih predmetov. Po stenah namesto koledarjev z golimi lepoticami ali umetniškimi slikami visijo zemljevidi, pokracani z nekakšnimi čudnimi oblikami. Če vprašamo Bertolda, kaj ti liki pomenijo, se le nasmehne, češ: boste že videli! Še nekaj je značilno zanj a - kjer je on, je tudi Kasper. Jazbečar.

Bilo je nekega lepega dne, ko sta se Bertoldo in Kasper prvič srečala. No ja, njuno prvo srečanje ni bilo nič kaj prijetno. Bertoldo se je v svoji »popolni bojni opremi« potikal po hribih okoli vasi, ko je v senci pod nekim drevesom nenadoma zagledal majhnega psa, ki je glodal gromozansko kost. Bolj kot pes je Bertoldovo pozornost vzbudila gromozanska kost! Bertoldo je namreč eden od dveh zagovornikov teorije, da se pod vsakim hribom ali goro na našem planetu skriva dinozavska kost. Po tej teoriji naj bi hribovja in gorovja nastala tako, da sta se okoli kosti izumrlih dinozavrov (ti naj bi izumrli zaradi klimatskih sprememb, do katerih je prišlo zaradi padca že omenjenega kometa) nabirala zemlja in prah. To naj bi

trajalo toliko časa, da sta se zemlja in prah spremenila v visoka gorovja in malo nižja hribovja. Teorija seveda še ni potrjena. Zdaj si lahko predstavljamo, kako vznemirjen je postal Bertoldo, ko je zagledal to gromozansko kost. Nič hudega sluteč se je približal psu in mu hotel kost vzeti. Seveda se pes s tem ni strinjal, le zakaj bi se? Konec koncev jo je on prvi našel. Čeprav je bila skoraj tako velika kot on sam, se je pes odločil, da se bo pogumno bojeval zanjo - in ugriznil Bertolda. Ta je bil nad tem tako presenečen, da je bilo videti, kot da je psa šele tedaj opazil. Pes je bil res majhen, za človeško podlaket dolg, na kratkih nogah. Špikast gobček, povešena ušesa, ki so mu segala skoraj do tal, in na nasprotni strani špikastega gobčka še dolg, tanek, v zrak štrleč rep. Dlaka je bila ščetinasta in precej prašna. Zapovrh je pes še renčal in skakal v Bertolda.

»Opa,« si je rekel Bertoldo, »to pa ne bo tako enostavno,« in se usedel v senco drevesa. Pes je še nekaj časa nemirno krožil okoli njega in ga pri tem grdo gledal. Ker pa je Bertoldo mirno sedel, je pes odvrlel gromozansko kost malo v stran in jo začel vnovič glodati. Za vsak primer je vsake toliko zarenčal proti Bertoldu, potem pa še to ne več. Bertoldo je ves ta čas pozorno opazoval kost; kateri del dinozavra bi lahko bila? Sprednja noga? Zadnja? Lopatica? Mezinca?!! V upanju, da je v bližini še kakšen manjši del kosti, se je ozrl naokoli in res zagledal kupček nametane zemlje ter jamo, ki jo je po vsej verjetnosti izkopal ta smešni pes. Šel je do nje in začel kopati dalje - nikoli se ne ve, kje se skriva naslednja kost. Tako zelo se je zatopil v delo, da sploh ni opazil psa, ki je zdaj sedel poleg njega in ga opazoval oziroma mu je napeto gledal pod prste. Očitno je tudi pes pomislil na še kakšno kost ... Bertoldo je hitro skočil do že odkopane in rahlo oglodane kosti, jo prijel v roke, a takoj ugotovil, da ni dinozavrova. Razočarano se je namrdnil in se zagledal v psa, ki mu je zdaj sedel pri nogah in mahal z repom. Odvrigel je kost, pobral svoje orodje in hotel oditi,

ko se je skoraj spotaknil ob psa, ki je v gobcu vlekel gromozansko kost in jo skušal odložiti čim bliže Bertoldovi nogi. Temu ni bilo nič več jasno: »Najprej me ugrizneš, potem renčiš name, potem gledaš, kako kopljem namesto tebe, in zdaj mi ponujaš to kravjo kost, ki je sploh ne potrebujem? Ti si malo nor, da veš,« mu je rekel in se smejal. Pobral je kost, jo stlačil v torbo k orodju, prijel psa in si ga stisnil pod roko ter odkortakal v vas. Na vrtu za Bertoldovo podrtijo sta pod večer kost družno zakopala in od takrat dalje sta neločljiva - kjer je Bertoldo, je tudi Kasper. Jazbečar.

Nekega večera so se v vaški gostilni pogovarjali o tem, kako v vas privabiti čim več turistov. Pikre pripombe, naj se raje pogovarjajo o tem, kako v vas privabiti sploh kakšnega turista, možje niso hoteli slišati. Modrovali so o vsem mogočem, potihoma so se namreč strinjali, da tako občutljive teme, kot je vaški turizem, ne morejo kar tako neposredno načeti. Zato so se raje pogovarjali o vsem drugem. Ker so bili res gostobesedni, so se jim grla hitro osušila in gostilničar jim je ponudil sveže zaloge domačega vina. Edini vaški vinar je bil kdo drug kot vaški župnik. Zaradi precejšnje oddaljenosti njegove župnije od najbližjega večjega mesta (in s tem od dobaviteljev vina) so mu nadrejeni dovolili, da za svoje mašno vino poskrbi kar sam. Odobrili so mu gojenje petih trsov, a kaj ko so iz korenin kar naprej poganjali divjaki. Te je glavna vaška pridelovalka zelenjave in vsega drugega cepila z žlahtno starorodno sorto, in ker v vasi ni bilo veliko prostora, kjer bi lahko posadila te nove trse, jih je pustila rasti kar v župnikovem vrtu. Kot se za sposobno pridelovalko zelenjave in vsega drugega spodobi, gospa ni imela časa skrbeti za te svoje trse, in ker je župnik po službeni dolžnosti dolžan skrbeti za zapuščene in uboge, je rade volje prevzel skrb nad novimi prebivalci svojega vrta. In tako je župnik postal edini vaški vinar.

»Bral sem, da imajo v mestu velikotežav z domačimi živalmi,«

je modroval brivec.

»Zakaj pa v mestih redijo domače živali? Ni čudno, da vasi propadajo, če hočejo mestni vse delati! Vsaj rejo domačih živali naj prepustijo vasesm!« se je jezila pridelovalka zelenjave in vsega drugega.

»Tako je, mogoče bodo potem družine raje prišle na počitnice na vas, kjer bi si otroci lahko ogledali domače živali v njihovem naravnem okolju,« je pametoval gostilničar, ki je bil tudi predsednik Vaške iniciative za oživitev turizma.

»Kaj? Da bo potem ta otročad s svojimi starši norela po mojih pašnikih in hlevih ter vlekla ovce za rep? Ne-e, raje nič turistov kot take tečnobe!« je protestirala pridelovalka.

»Ljudje moji, nisem mislil teh domačih živali! Bral sem, da imajo velike težave s potepuškimi domačimi živalmi!« je pojasnil brivec.

»A,« je pametno pripolnil gostilničar. »Ampak potem so to potepuške, in ne domače živali.«

»Dragi moj prijatelj,« mu je zažugal brivec, »ne norčuj se z mano! Ker drugače ti bom naslednjič v mesnici prodal najslabše meso, kar ga imam, in ti tega še vedel ne boš!«

»Saj res,« nadaljuje gostilničar, »kdaj pa odpreš jutri mesnico? Res potrebujem nekaj mesa ...«

»Jutri sem še brivec,« pojasni brivec/mesar. »Danes nisem uredil vseh strank, pa svežega mesa mi tudi še niso dostavili. Pridi pojutrišnjem.« Zmenjeno.

»Torej, kaj smo sklenili v zvezi z domačimi potepuškimi živalmi v mestih?« je zanimalo glavno pridelovalko.

»Hm, da to ni naša težava in naj jo kar sami rešijo!« je pribil brivec. Vsi okoli šanka so prikimali v znak strinjanja, Bertoldo pa je Kasparja počohal za levim uhljem in si popravil svojo modro kapo.

Kmalu zatem se je družčina razšla vsak na svoj dom. Bertoldo je počasi hodil proti svoji podrtiji na robu vasi, zamišljen kot že dolgo ne. Burna debata o mestnih težavah mu ni hotela zapustiti glave. Ves namrščen se je ustavil pri vodnjaku,

mislil si je, da se bo z opazovanjem vran vsaj malo raztresel. Postal je le še bolj čemereren, ko je ugotovil, da dneva ni več in da zelo verjetno tudi vrane ponoči nekje spijo. Brcnil je v najbližnji kamen, ga zgrešil, nekaj grdega zamomljal in šel domov. Tam se je usedel za mizo in uredništvu časopisa, ki je objavilo zgodbo o mestnih težavah s potepušskimi domačimi živalmi, napisal naslednje pisemce:

Zadnjič sem v časopisu bral o tem, da se vedno več psov prosto sprehaja naokoli. Ti psi naj bi bili nevarni za okolico, in to je zelo verjetno tudi res, vsaj v večjih krajih, kjer je tudi več ljudi, in zato tudi več priložnosti za »neprijetna« srečanja. Na srečo sam takih slabih izkušenj nimam, čeprav sem svojega psa spoznal pod nekim drevesom, kjer sva se skregala zaradi ene gromozanske kosti. Od takrat dalje sva najboljša prijatelja in vedno nerazdružljiva. Zaradi tega in zato, ker živim na vasi, si pravzaprav ne znam predstavljati, zakaj bi bili prostosprehajajoči se psi tak problem. Ampak v mestih najbrž so. Ljudje so prezaposleni sami s seboj, nimajo časa za svoje »najboljše« prijatelje, ki jih je zato očitno lažje pustiti, da se znajdejo kot vejo in znajo! Mogoče pa ljudje v mestih celo tekmujejo med seboj, kdo bo imel več takih prijateljev?! Kdo bi vedel? Jaz ne.

Zelo verjetno bi morali namesto t.i. pasjih šol organizirati šole za lastnike psov - naučiti jih spoštovanja do živali, jim vcepiti odgovornost za druga bitja. Je kdo od teh lastnikov sploh kdaj pomislil, kako se počuti njihov pes, ko sam tava naokoli? In če na vse skupaj pogledamo še z materialističnega vidika: take »šole za lastnike« bi lahko bile prava tržna niša!

*Ostanite pri pameti,
Bertoldo Tlew*

In je šel spat.

Naslednji dan se je začel kot vsi - nič posebnega. Jutranja toaleta, zajtrk, modro kapo na glavo, sprehod s Kasperjem, kava. K jutranjemu vsakdanu je spadalo tudi opazovanje zemljevidov, ki so viseli in ležali po vsej Bertoldovi podrtiji. Način, kako je Bertoldo opazoval te svoje zemljevide, pa je bil precej nenavaden. No, že sami zemljevidi sobili videti nenavadni - porisani z nepravilnimi oblikami, nekatere od njih so bile na debelo prečrtane s črnim flomastrom, ob drugih je bil narahlo narisana rdeča vprašaja. In kako je Bertoldo opazoval te svoje zemljevide? Od strani. Vsak normalni opazovalec bi zemljevid gledal neposredno, gledal bi naravnost vanj. Bertoldo pa se je postavil pred neki zemljevid, a pravzaprav od strani gledal tistega na levi ali desni, zgoraj ali spodaj. Zdelo se mu je, da tako največ vidi. In tako je tudi tega dne gledal v zemljevid, ki je prikazoval severozahodni del doline, kjer se nahaja ta naša vasica. V resnici pa je opazoval zemljevid, ki je na steni visel pod omenjenim zemljevidom. Kasper pa je gledal skozi vhodna vrata in čakal na Bertolda.

Naenkrat so se Bertoldove oči razširile od začudenja. Prav nič njemu podobno se je zagledal v zemljevid, ki ga prej pravzaprav ni gledal.

»Tristo okamenelih vretenc!« Z roko si je prekril usta, kot da bi si jih hotel zapreti. Že naslednji trenutek so mu roke obvisle ob telesu, prsti so se mu tresli, Kasperja je zelo zaskrbelo, da je z njegovim prijateljem nekaj narobe! Bertoldo je strgal zemljevid s stene in ga stlačil v svojo torbo s terenskimi potrebščinami. Z eno roko je pograbil torbo, z drugo pa Kasperja. Ta je od presenečenja (ali pa od nenadne višinske spremembe) celo zacvilil, zato se mu je Bertoldo takoj opravičil: »Oprosti kolega, mudi se nama! Zelo se nama mudi! Ne bodi užaljen, a tako bova hitreje tam!« Kasper je v znak razumevanja pomahal z repom in bevsknil. Odbrzela sta skozi vas, se mimogrede ustavila še pri stojnici glavne pridelovalke hrane in vsega drugega, kjer je Bertoldo nakupil nekaj hrane in drugega zase, glavna pridelovalka pa

je zraven priložila še nekaj ostankov svojega včerajšnjega kosila za Kasperja. Ni kaj, pridelovalki je bil Kasper zelo všeč.

Odbrzela sta po prašni poti, ki je vodila v vas. Nekje na sredi poti do bližnjih hribov sta se obrnila levo, prečkala travnik in hitela do najbližjega griča. Na njem sta se ustavila. Bertoldo je Kasperja postavil na tla, iz torbe potegnil zemljevid in ga razgrnil po tleh. Opazoval je zdaj zemlejvid, zdaj okolico. Malo zasukal zemljevid, spet gledal naokoli in tako, dokler ni stal nad zemljevidom z rokami ob bokih in bil videti zadovoljen. Kasper je sedel poleg zemljevida, opazoval čirečare, narisane na njem, in se nato navidez poznavalsko zazrl v daljavo.

»Kasper - danes bo dober dan, pripravi se.« Bertoldo je zakorakal po griču navzdol, Kasper pa za njim. Ustavila sta se ob vznožju, Bertoldo je iz svoje torbe vzel majhno lopato in začel kopati.

Dobre pol ure kasneje se za Bertoldom širi pas razkopane zemlje. Vmes so vidni kupčki rjavih in rumenih kamnov ter kupčki belih kamnov. Zemlja je nakopičena v posebnih kupčkih, ravno tako vejice, stari žebliji in preostala neuporabna šara. Ob robu prekopanega prostora je zelo majhen kupček, najmanjši od vseh, v katerem so natančno zložene razne kosti. Med vsemi temi kupčki sedi Kasper z umazanimi tacami in smrčkom. Nemirno pogleduje naokoli, kot da se ne more odločiti, kje naj zakoplje. Nenadoma se zazre v neko točko, privzdigne uhlje in se prav previdno odpravi proti temu mestu. Tam se zvija debela glista, ki se želi vrniti v varno zavetje tal. Kasper jo povoha, povoha ob njej, pa še malo bolj vstran, strese z glavo in začne kopati. Besno riže po zemlji, maha z repom in spušča nekakšne čudne glasove, ki niso ne renčanje ne cviljenje. Ker so tako čudni, se Bertoldo ozre in ga opazuje.

»Kaj ga je pičilo? Osa?« ga opazuje. Zemlja leti na vse strani,

Kasper pa še kar koplje. Očitno je to čudno obnašanje opazila tudi ena izmed vaških vran in je prišla krakat nad njuni glavi. Pes ni pokazal nikakršnega zanimanja za radovednico, Bertoldo pa ji je z modro kapo pomahal v podzrav. Radovednica pristane nedaleč od njiju in napeto škili Kasperju pod tace. Jazbečar nenadoma obstane, zalaja in vtakne gobček v luknjo, ki jo je tako vneto kopal. Ven potegne nekaj, kar ni ničemur podobno: umazano rjavorumene barve in veliko za polovico Bertoldovega mezinca. V naslednjem trenutku se zgodijo tri stvari naenkrat: Kasper se ves srečen obrne proti Bertoldu, ta od začudenja zazija in vrana se zakadi Kasperju v glavo! Ubogi jazbečar se tako prestraši, da nenalašč pogoltne stvar, ki jo je želel odnesti Bertoldu, ta jezno zavpije, ker prepozna predmet, ki ga ni več, vrana pa se tega krika prestraši in odleti nazaj v vas. Bertoldo skoči na noge in v besu vrže modro kapo za vrano in oddrvi proti vasi. Nesrečni Kasper še za hip obsedi na svojem mestu, nato pa se na svojih kratkih tačkah odpravi za njim. Kaj pa mu ostane drugega?

Vrata v vaško gostilno se odprejo s tako silo, kot da bi jih nekdo hotel podreti. Na pragu se pojavi Bertoldo, ves zadihan in rdečih lic. Gostilničar se ga kar malo prestraši, saj ni vaje, da bi Bertoldo sredi popoldneva tako prihrumel v gostilno. Tudi kadar pride ob večerih, pride neopazno in potihoma.

»Našel sem!« ves zadihan izjavi Bertoldo in se nasloni na gostilniški pult. »Končno sem ga našel!«

»Bertoldo ...?« začne gostilničar, pa ne pride daleč.

»Tam pod gričkom, vedel sem, da je nekje, ta zverina! Ha, moj je!!!«

»Khm, Bertoldo?«

»?«

»Kje je Kasper?«

»Kasper? Ne vem ... jaz ... Pijačo za vse - na moj račun!« zmedeno nadaljuje Bertoldo.

»Pa saj ni nikogar - poglej!«

»Saj ni važno, kar natoči, vsem, pa še meni!«

Gostilničarja resno zaskrbi Bertoldovo obnašanje, zato naskrivaj pokliče brivca/mesarja in vaškega župnika. Dokler možaka ne prideta v gostilno, se gostilničar previdno skriva v sobici za točilnico in ropota s kozarci, da ne bi Bertoldo česa posumil. Ampak ta je v svojem svetu in niti ne opazi, da je v gostilni čisto sam.

»Kje pa je zdaj ta kost?«

»Kasper jo je po pomoti pogoltnil.«

»In kje je Kasper?«

»Mmmm, ne vem ...«

»Pa bi lahko do te kosti na kakšen način takoj prišli?«

»Ne, moramo počakati, da ...«

»Aha ...«

»Ne gre drugače, na žalost.«

»Dobro. In koliko časa bo potrebno čakati?«

»Do večera. Ponavadi je tako.«

»Aha ...«

»Pa če bi kako ...?«

»Ne!«

»Dobro, dobro, saj sem samo vprašal ...«

»Ne.«

»V redu, bomo počakali.«

Dober mesec kasneje se pred Bertoldovo podrtijo ustavita velik terenski avtomobil in še večji kombi, našarjen z raznovrstnimi antenami. Iz terenca stopi slok možakar s prašnim klobukom na glavi, oblečen v hlače, ki so videti, kakor da so sešite iz samih žepov. V enem od njih je spravljena neka kost. Iz kombija pa se prikaže lično urejena gospodična v visokih petah, za njo pa športno napravljen mladenič. Ona ima na obrazu izraz »joj, koliko prahu«, njemu se vidi občutno pomanjkanje kave. Ona ima v roki mikrofona, on pa kamero.

Družno stopijo do podrtije in potrčkajo na Bertoldova vrata.

Vsaka stvar ima dve plati. Vasica je zaradi Bertoldovega odkritja še neznane vrste dinozavra postala znana med raziskovalci s celega sveta. Neki mednarodni raziskovalni inštitut je na lastne stroške asfaltiral cesto do vasi. To je omogočilo, da so v vas in njeno okolico neprenehoma prihajali taki in drugačni strokovnjaki, šolske ekskurzije, celo družine iz mest so prav rade prišle na izlet na deželo. Promet v vaški gostilni je skokovito narasel, glavna pridelovalka zelenjave in vsega drugega je komajda uspela pridelati dovolj zelenjave in vsega drugega. Brivec/mesar je moral zaposliti pomočnika, saj je imel vedno polno delo tako kot brivec kot tudi kot mesar. Župnik pa je ostal brez svojega mašnega vina - o tem si seveda ni drznil obvestiti svojih nadrejenih. A so se vaščani vsega skupaj hitro naveličali. Pogrešali so lene dneve, ko se ni nič dogajalo in so o vzrokih za ta dolgčas lahko na dolgo in široko razpravljali v gostilni. Glavna pridelovalka je tarnala, da ne zmore več, da ji primanjkuje obdelovalnih površin, župnik se je vsake toliko pokrižal in na hitro pomolil. Glavni tarči njihovih mrkih pogledov pa sta bila krivca za vse to - Bertoldo in Kasper. Na skrivnem sestanku v cerkveni zakristiji so se vaščani odločili, da tako ne gre več naprej!

Naslednjega jutra se je pri Bertoldu oglasila delegacija najpomembnejših vaščanov. Pripravljeni na Bertoldovo trmoglavljenje so bili presenečeni in skorajda niso verjeli, ko se je ta povsem strinjal z njihovo idejo, kako se znebiti znanstvenikov in vseh preostalih obiskovalcev. Takoj so se lotili del. Kar se da neopazno so začeli odnašati asfalt s ceste, ki je vodila do njihove vasi. Obiskovalci so se seveda iz dneva v dan bolj pritoževali nad čedalje slabšim cestiščem, ampak vse do dneva, ko je asfalt povsem izginil, pravzaprav niso vedeli, kaj se dogaja. Medtem so vaščani na pristojnem

zemljiškem uradu uredili vso potrebno dokumentacijo in cela kotlina je za nedoločen čas prešla v njihovo neomejeno uporabo. Seveda so takoj prepovedali kakršnokoli resno raziskovalno dejavnost, število strokovnih ekskurzij pa omejili na minimum - nič. Edini, ki je še lahko raziskoval, pa še to zgolj ljubiteljsko, je ostal Bertoldo. In seveda Kasper.

Tam nekje, ravno prav daleč od vsega, leži kotlina, ki po obliki spominja na krater. Legenda pravi, da je pred davnim časom sem padel komet in da so posledice tega dogodka povzročile izumrtje dinozavrov. Narava v tej kotlini je dokaj pusta: sem in tja preseneti gozd, v glavnem pa se pogled sprehaja po travnikih. Slednje vijugavo seka cesta, ki se od leve maje proti sredini kotline, kjer se dviguje grič, na katerem sedi vas. Ta premore vse, kar vas potrebuje: cerkev, gostilno, brivnico, mesnico, majhno tržnico in sredi vsega tega še vodnjak. Hiše so stare, obledele od sonca in prašne, cerkev pa majhna in prepišna. Življenje v vasi se odvija malo tu, malo tam, nikjer prav zares. Kar je po svoje žalostno, saj so - sicer redki - vaščani, prav družabni osebki, ki bi svoje življenjske izkušnje in modrosti z veseljem delili z naključnimi obiskovalci vasi. A glej ga zlomka - sami so si krivi, da nikogar ni! Nekoč so zaradi prevelikega števila obiskovalcev enostavno odstranili ves asfalt, s katerim je bila pokrita cesta do njihove vasice.

Vse pravice pridržane. 2013

Risbe - Nataša Grum